

Розділ I

Два роки по тому

Істон кмітлива, бо виманила мене назовні обіцянкою про безплатний бульбашковий чай¹. Але вона також тупа, бо не дочекалася, поки я почну пити свій шоколадний бульбашковий чай із пінкою з густих вершків, щоб сказати:

— Мені потрібна послуга.

— Ніт. — Я усміхнулася до неї. Взяла дві соломинки з підставки. Запропонувала одну з них подрузі, але вона це проігнорувала.

— Мел. Ти навіть не послухала, що...

— Ні.

— Це стосується шахів.

— Що ж, у такому разі...

Я вдячно усміхнулася дівчині, що тримала моє замовлення. Ми з нею двічі чи тричі ходили на побачення минулого літа, і в мене про неї лишилися розмиті та приємні спогади. Малиновий бальзам на губах; *Bon Iver*, що муркотів у її «хюндай елантрі»; м'яка долоня, прохолодна під моїм топом. На жаль, жоден із цих спогадів

¹ Напій на основі чорного чи зеленого чаю, до якого додають молоко, різні топінги та кульки з тапіоки. (Тут і далі прим. пер.)

не містив у собі її імені. Але вона написала «Мелані» на моєму чаї, тому нічого страшного.

Ми обмінялися короткими змовницькими усмішками, і я знову обернулася до Істон.

— У такому разі подвійне «ні».

— Мені не вистачає гравця. Для командного турніру.

— Я більше не граю. — Я зиркнула на телефон. 12:09 — двадцять одна хвилина до того, як мені треба повернутися до гаража. Мій бос Боб не те щоб був доброю людиною, яка все прощає. Іноді я сумніваюся, що він узагалі людина. — Пропоную випити це на вулиці, перед тим як я проведу весь день під «шевроле сільверадо».

— Годі тобі, Мел. — Вона невдоволено на мене подивилася. — Це ж шахи. Ти досі граєш.

Коли в шостому класі вчителька моєї сестри Дарсі оголосила, що відправить морську свинку, яка жила в класі, на «ферму на півночі штату», Дарсі, не в змозі здобути підтвердження, що така ферма справді існує, вирішила її викрасти. Свинку, а не вчительку. Отож Голіат — Жертва Викрадення — став зі мною мешкати від минулого року — року, протягом якого я відмовлялася давати йому залишки нашої вечері, після того як ветеринар, якого ми не могли собі дозволити, на колінах благав нас посадити тваринку на діету. На жаль, Голіат має надприродні здібності щоразу гіпнотизувати мене поглядом, поки я йому не підкорюся.

Істон робить так само. Їхні вирази обличчя випромінюють таку саму справжню, неблаганну впертість.

— Ні-і-і. — Я потягувала свій чай крізь соломинку. Божественно. — Я забула правила. Що там робить той маленький коник?

— Дуже смішно.

— Ні, справді, що воно таке — ті шахи? Королева завойовує Катан, не беручи на проході го?

— Я не прошу тебе зробити те, що ти робила раніше.

— А що я *робила* раніше?

— Ну, знаєш, коли тобі було тринадцять, і ти виграла в решти дітлахів Патерсонського шахового клубу, а тоді в усіх підлітків, а потім дорослих? І вони привезли людей із Нью-Йорку, щоб ти їх принизила? *Такого* мені не треба.

Взагалі, мені було дванадцять, коли це сталося. Я добре це пам'ятаю, бо тато стояв біля мене, поклавши теплу руку мені на плече, і гордо проголошував: «*Я не вигравав у Меллорі з того часу, як їй рік тому виповнилося одинадцять. Вона надзвичайна, чи не так?*». Але я на це не вказую, а натомість падаю на клаптик трави біля клумби, повної циній, що ледь виживали. Серпень у Нью-Джерсі мало кому подобається.

— Пам'ятаєш, як пройшла половина мого виставкового матчу? Коли я ледь не втратила свідомість, а ти сказала всім відійти...

— ...і дала тобі свій сік.

Істон сіла біля мене. Я глянула на її ідеальні стрілки на очах, а тоді на свій комбез, заплямований машинним мастилом, і це класно, коли деякі речі ніколи не міняються. Перфекціоністка Істон Пенья, що завжди має план, та її безладна напарниця Меллорі Грінліф. Ми вчилися разом із першого класу, але не спілкувалися, поки вона не доєдналася до Патерсонського шахового клубу в десять років. Вона була певним чином уже повністю сформована. Вже була тією чудовою, впертою людиною, яка вона й тепер.

«*Тобі справді подобається грати в оце лайно?*» — запитала вона мене, коли нас поставили в пару для партії.

«А тобі ні?» — приголомшено запитала я у відповідь.
«Звісно, що ні. Мені просто потрібно набрати багато різного позакласного навантаження. Стипендії до університету самі себе не виграють».

Я поставила їй мат за чотири ходи та відтоді почала її обожнювати.

Доволі весело, що для Істон шахи ніколи не значили так багато, як для мене, але вона надовше залилася з ними. У нас трьох вийшов такий дивний любовний трикутник.

— Ти мені винна за сік, тому приходь на турнір, — наказала вона. — Мені потрібна команда із чотирьох гравців. Усі або у відпустці, або не знають відмінності між шахами та шашками. Тобі навіть не потрібно вигравати — і це для благодійності.

— Якої благодійності?

— А є різниця?

— Звісно. Це для праворадикального аналітичного центру? Наступного фільму Вуді Аллена? Вигаданої хвороби, як істерія чи чутливість до глютену?

— Чутливість до глютену *не* вигадана.

— Справді?

— Так. І цей турнір для... — Вона несамовито заклацала по екрану телефона. — Я не можу знайти, але чи можемо ми перейти до суті? Ми обоє знаємо, що ти погодишся.

Я спохмурніла.

— Нічого ми такого не знаємо.

— Можливо, *ти* не знаєш.

— Я не безхребетна, Істон.

— Звісно. — Вона почала жувати свої кульки з тапіоки, агресивно та підбурливо, і раптово стала скидатися більше на гризлі, аніж на морську свинку.

Істон пригадала третій клас, коли вона вмовила мене бути її заступницею під час виборів президента класу. (Ми програли. З розгромним рахунком.) І десятий клас, коли Міссі Коллінз поширювала всякі чутки, а Істон завербувала мене, щоб ми гакнули її твітер. Також одинадцятий клас, коли я зіграла місис Беннетт у мюзиклі «Гордість і упередження», який Істон написала та поставила, — попри мою розсудливість та вокальний діапазон на пів октави. Напевне, я погодилася б на шось ідіотське й у випускному класі, якби вдома все було не... що ж, не дуже добре з фінансового погляду. І якби я не проводила кожну вільну секунду за роботою в гаражі.

— Ми всі знаємо, що ти не здатна казати «ні», — зазначила Істон. — Тож просто скажи «так».

Я глянула на телефон — лишилося дванадцять хвилин перерви. Сьогодні спекотно, немов у печі, я вже видудлила свій бульбашковий чай та з інтересом поглядала на порцію Істон. Диня: мій другий улюблений смак.

— Я зайнята.

— Чим?

— Побаченням.

— З ким? Чуваком із рослинами-хижаками? Чи дівчиною-копією Періс Гілтон?

— Ні з тим, ні з тою. Але я когось знайду.

— Ну ж бо. Це класний спосіб провести час разом перед універсом.

Я випрямилася, підбивши її руку ліктем.

— Коли ти їдеш?

— Менше ніж за два тижні.

— *Що?* Ми ж *щойно* випустилися, десь...

— Десь три місяці тому? Я маю бути в Колорадо до середини серпня для проходження орієнтації.

— О. — Це немов те відчуття, коли ти прокидаєшся після пообіднього сну та розумієш, що вже темно. — О, — трішки шоковано повторила я.

Я знала, що це невдовзі станеться, але десь між захворюванням моєї сестри на мононуклеоз, маминим тижнем у лікарні, захворюванням моєї *іншої* сестри на мононуклеоз та всіма додатковими змінами, які я набирала, я, схоже, втратила лік часу. Це жадливо; ніколи такого не було, щоб я жила з Істон не в одному місті. Ніколи такого не було, щоб я не зустрічалася з нею раз на тиждень, щоб пограти в *Dragon Age*, поговорити про *Dragon Age* чи подивитися проходження *Dragon Age*.

Можливо, нам потрібні нові гобі.

Я спробувала усміхнутися.

— Гадаю, час летить, коли ти розважаєшся.

— І що, Мел? Ти *розважаєшся*? — Вона звузила очі, зиркнувши на мене, і я засміялася.

— Не *смійся*. Ти завжди працюєш. А коли не працюєш, розвозиш своїх сестер або завозиш маму до лікаря, і... — Вона провела рукою крізь темні кучері та лишила їх розтріпанними — надійна ознака її роздратування. Припускаю, на сім із десяти. — Ти була першою в нашому класі. Ти генійка в математиці та можеш запам'ятати *будь-що*. Тобі тричі пропонували стипендію — одну з них до Боулдеру¹ зі мною. Але ти вирішила не їхати, і тепер схоже, що ти тут *застрягла*, і цьому кінця-краю не видно, і... знаєш що? Це твій вибір, і я тебе за це поважаю, але ти могла принаймні дозволити собі хоч *якось* розважитися. Щось одне, що тобі сподобається.

Я дивилася на її розпашілі щоки одну, дві, три секунди і майже розтулила рота, щоб сказати їй, що стипендії

¹ Колорадський університет у Боулдері.

оплачують твою освіту в університеті, але не оплачують іпотеку за будинок, чи дербі-табір для твоєї сестри, чи корм, насичений вітаміном С, для викраденого домашнього улюбленця твоєї іншої сестри, чи що-небудь, що було б у змозі розтопити провину, яка злипла в шлунку. Майже розтулила. В останню хвилину я відвела очі вбік, і так сталося, що в тому боці опинився мій телефон.

12:24. Чорт.

— Мені час іти.

— Що? Мел, ти образилася? Я не хотіла...

— Ні. — Я сяйнула до неї широкою усмішкою. — Але моя перерва закінчилася.

— Ти *щойно* прийшла.

— Ага. Боб не фанат людяного графіка та балансу між роботою та особистим життям. Які шанси, що ти *не* плануєш допивати той бульбашковий чай?

Вона закотила очі достатньо сильно, щоб потягнути собі якийсь м'яз, але простягнула мені свій напій. Я зробила рукою тріумфальний жест, ідучи геть.

— Скажеш мені щодо турніру, — гукнула Істон мені вслід.

— Я вже сказала.

Пролунав стогін, а тоді серйозне та гостре «Меллорі», що змусило мене обернутися навіть попри небезпеку Бобового смердючого подиху, який кричатиме про моє запізнення.

— Послухай, я не хочу змушувати тебе щось робити. Але шахи були всім твоїм життям. І тепер ти не хочеш грати навіть заради доброї справи.

— Такої як чутливість до глютену?

Вона знову закотила очі, і я сміючись побігла назад на роботу. Лець встигла. Я збрала свої інструменти перед тим, як зникнути під «сільверадо», коли мій телефон